

PARAULA I VIDA

Sempre més lluny en servir i estimar

Aquestes setmanes de setembre venen marcades entre nosaltres per la represa de les programacions i de les activitats més habituals del curs. Les vacances ja queden lluny, ens han donat forces per a reprendre el camí, però ara se'ns obre un temps per endavant. Visquem-lo amb la il·lusió de servir i d'estimar. «En tot servir i estimar», aconsellava Sant Ignasi de Loiola quan es vol encertat el lliurament al Senyor. No ens emmandrim ni ens desanimem. Hi ha tant per fer perquè el Regne de Déu arribi amb força! Hi ha tantes persones a qui els podem servir, que ens estan esperant, que necessiten qui els estimi... I l'amor tot ho pot, tot ho transforma, començant per aquell que estima, i vessant-se als qui l'amor farà millors i els farà créixer. Sant Joan de la Creu aconsellava: «Posa amor on no hi hagi amor, i en trauràs amor.»

Fa un temps, com a resposta a la felicitació d'un sant per a uns amics que tenen tres fills encara petits, rebia aquest email que em va emocionar: «T'agraïm molt que hagis pensat en nosaltres. Aquests són uns dies ben especials per a la nostra família perquè acabem d'augmentar en un membre la tropa... Es tracta d'un acolliment d'aquests "indefinites", d'un nen que estava en un centre de menors de la Generalitat per una situació familiar desastrosa (tant, que és improbable que mai torni a casa seva, que de fet no existeix). El "personatge" té 2 anys, es diu Joan, i és un tro! Espero que sabrem asserenar-lo i integrar-lo a la família. Per als nostres fills és una bona experiència de solidaritat (i de paciència) i per a nosaltres no cal ni que t'ho expliqui... Jo, quan ja no puc més, em repeteixo tot sovint allò de "qui acull un d'aquests petits, m'acull a Mi...". És cert que algunes

d'aquestes acollides no acaben reeixint, però ¿no val la pena intentar-ho? Es tracta d'un infant que té tot el dret a trobar persones que l'acullin i l'estimin. L'amor es nodreix de la confiança en Déu.»

¿I si tots féssim alguna cosa més del que sembla just i equitatiu de fer? Hi ha gent generosa, que per Jesús fa coses que semblen bogeries. Gent arriscada a causa de l'Evangeli. Hi són, encara que se'n parli poc. Són els sants «de la porta del costat», com diu el Papa Francesc. El Regne de Déu s'obre pas amb força i els valents l'acullen. ¿I jo no estimaré una mica més, no em sacrificaré un xic més, no donaré una mica més del meu temps als qui m'envolten, a la parròquia, al poble, als altres, a una causa noble, a la multitud de coses útils que puc fer...? ¿Què ha de significar per a mi estimar com Jesucrist ens estima?

El Papa Francesc beneïa un grup de joves que anaven a Lisboa aquest passat juliol, dient-los: «La vida és posar-se en camí. Desitjo que arribeu amb alegria a la JMJ de Lisboa. Mireu cap on voleu anar. Seguiu un camí de vida orientat a compartir i no a l'aïllament. Prendre aquest rumb i posar-se en camí. Els joves teniu aquesta vocació de posar-vos en camí. Seguiu endavant, valentament, mirant sempre cap a on voleu arribar. Amb aquesta mística del viatge, que és sempre a prop dels altres i mai sols». Déu sempre està a prop nostre, i se'ns ha avançat amb el seu amor. Estimar és acollir aquest amor que per l'Esperit Sant habita en nosaltres, i fer-lo fructificar. Ens cal anar més lluny, sempre molt més lluny del que ja hem caminat i estimat.

Bona represa del curs!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada amb els seminaristes a Núria

Els 4 seminaristes d'Urgell es van trobar a Núria, amb el seu Rector Mn. Gabriel Casanovas, del 31 d'agost al 2 de setembre. El dia 1 de setembre també van poder compartir la jornada amb l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives. Van conviure amb els mossens del santuari i amb el P. Alain Pitti, jesuïta, que ha passat dos mesos a Núria ajudant pastoralment. Van ser uns dies de convivència per a començar el curs, com també d'espiritualitat i d'excursionisme, prop de la Mare de Déu sempre inspiradora per als deixebles de Jesucrist. Pròximament s'incorporarà al grup un nou seminarista, que va estar un temps acollit a la parròquia de Bellcaire i que cursarà el Curs propedèutic. Aquest any seran 5 els seminaristes que a Urgell es preparen per al ministeri sacerdotal.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El progrés dels pobles i la pau (II)

Per precisar la qualitat del desenvolupament, Pau VI, pontífex molt sensible a la dimensió cultural dels problemes, fa referència explícita a l'humanisme planetari en l'encíclica *Populorum progressio*, publicada el 26 de març de 1967 (PP 42), és a dir, un humanisme obert harmònicament i jeràrquicament a la totalitat dels valors divins i humans i en un horitzó d'eternitat i d'historicitat.

Un concepte de desenvolupament plenari que pot ser considerat la segona característica del desenvolupament a

la *Populorum progressio*. Comporta dos aspectes estretament units: el desenvolupament de tots els homes i el desenvolupament de cada home. En el primer cas, es tracta de comprendre que el creixement econòmic d'un home exigeix la primacia del ser sobre el tenir, dels valors ètics i espirituals sobre els econòmics. Per a Pau VI, aquests valors són: l'amistat, l'amor, la pregària, la contemplació, la cultura, l'esperit de pobresa, la fe (cf. PP 20-21). Pel que fa al desenvolupament de cada persona, l'encícli-

ca precisa que no cal pensar en el propi creixement sense interessar-se pel creixement dels altres. En els dissenys de Déu, cada home és cridat a desenvolupar-se, perquè tota vida és una vocació. Des del seu naixement, ha estat donat a tots com un germen, un conjunt d'aptituds i de qualitats per fer-les fructificar. A més, segons l'encíclica, tot allò que es diu per a cada persona val també per a cada poble: cada poble és el primer responsable del propi creixement, també havent de reconèixer la pròpia depen-

dència dels altres pobles i les influències, positives i negatives, de l'ambient. La tercera característica és que és un desenvolupament solidari i comunitari, en solidaritat amb els altres pobles. Com l'encíclica afirma de manera lapidària: «El desenvolupament integral de l'home no es pot donar sense el desenvolupament solidari de la humanitat» (PP 43). Aquest desenvolupament no és facultatiu, sinó una obligació moral per a tothom, individus i pobles.

Mn. Eduard Salinas

PALABRA Y VIDA

Siempre más lejos en servir y amar

Estas semanas de septiembre vienen marcadas entre nosotros por la reanudación de las programaciones y de las actividades más habituales del curso. Las vacaciones ya quedan lejos, nos han dado fuerzas para reanudar el camino, pero ahora se nos abre un tiempo por delante. Vivámoslo con la ilusión de servir y de amar. «En todo servir y amar», aconsejaba San Ignacio de Loyola, cuando se quiere acertar la entrega al Señor. No nos enfademos ni nos desanimemos. ¡Hay tanto que hacer para que el Reino de Dios llegue con fuerza! Hay tantas personas a las que podemos servir, que nos están esperando, que necesitan quien los ame... Y el amor todo lo puede, todo lo transforma, empezando por aquel que ama, y derramándose en quienes el amor hará mejores y les hará crecer. San Juan de la Cruz aconsejaba: «Pon amor donde no haya amor, y sacarás amor.»

Hace ya un tiempo, como respuesta a la felicitación del santo para unos amigos que tienen tres hijos aún pequeños, recibí este email que me emocionó: «Te agradecemos mucho que hayas pensado en nosotros. Estos son unos días muy especiales para nuestra familia porque acabamos de aumentar en un miembro la tropa... Se trata de una acogida de estas "indefinidas", de un niño que estaba en un centro de menores de la Generalitat por una situación familiar desastrosa (tanto, que es improbable que nunca vuelva a su casa, que de hecho no existe). El "personaje" tiene 2 años, se llama Juan, y es un trueno! Espero que sabremos serenarlo e integrarlo en la familia. Para nuestros hijos es una buena experiencia de solidaridad (y de paciencia) y para nosotros no hace falta ni que te lo cuente... Yo, cuando ya no puedo más, me repito a menudo aquello de "quien acoge uno de estos pequeños, me acoge a Mí...". Es cierto que algunas de estas acogidas no acaban siendo exitosas, pero ¿no vale la pena intentarlo? Se trata de un niño que tiene todo el derecho a encontrar personas que lo acojan y amen. El amor se nutre de la confianza en Dios.»

¿Y si todos hiciéramos algo más de lo que parece justo y equitativo que hacer? Hay gente generosa, que por Jesús hace cosas que parecen locuras. Gente arriesgada a causa del Evangelio. Existen, aunque se hable poco de ello. Son los santos «de la puerta de al lado», según expresión del Papa Francisco. El Reino de Dios se abre paso con fuerza y los valientes lo acogen. ¿Y yo no amaré un poco más, no me sacrificaré un poco más, no daré un poco más de mi tiempo a quienes me rodean, a la parroquia, al pueblo, a los demás, a una causa noble, a la multitud de cosas útiles que puedo hacer...? ¿Qué debe significar para mí amar cómo Jesucristo nos ama?

El Papa Francisco bendecía así a un grupo de jóvenes que iban a Lisboa este pasado julio: «La vida es ponerse en camino. Deseo que lleguéis con alegría a la JMJ de Lisboa. Mirad hacia dónde deseáis ir. Seguid un camino de vida orientado a compartir y no al aislamiento. Tomar ese rumbo y ponerse en camino. Los jóvenes tienen esta vocación de ponerse en camino. Seguid adelante, con valentía, mirando siempre hacia dónde se desea llegar. Con esta mística del viaje, que está siempre cerca de los demás y nunca solos». Dios siempre está cerca de nosotros, y se nos ha avanzado con su amor. Amar es acoger ese amor que por el Espíritu Santo habita en nosotros, y hacerlo fructificar. Debemos ir más lejos, siempre mucho más lejos de lo que ya hemos caminado y amado.

¡Buen comienzo del curso!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Inici de curs i reunió amb la Delegació de Joventut

La tarda del dia 31 d'agost a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell va tenir lloc la reunió del ple de la Delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell per acomiadar el Delegat Lluís Plana i la Coordinadora M. Carme Girart, i valorar les necessitats més urgents per al curs 2023-2024. Va presidir la reunió l'Arquebisbe Joan-Enric, acompanyat del Vicari episcopal, Mn. Antoni Elvira, del Delegat diocesà, Sr. Lluís Plana, i del Subdelegat, Mn. Gabriel Casanovas. I van participar-hi els diferents membres de la delegació que representen diversos àmbits: grups de fe Txt, escoltisme, Fundació Esplais Santa Maria de Núria (FEMN), escola, vocacions, etc., amb algunes absències. A la reunió es van valorar les activitats dutes a terme aquest estiu i el darrer curs, especialment la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa, amb el Papa Francesc, on hi van participar un bon grup de joves andorrans i urgellencs, acompanyats per Mn. Antoni Elvira i Mn. Àlex Vargas, rector i vicari d'Encamp, i la Coordinadora de la delegació, Sra. M. Carme Girart, des del dia 26 de juliol fins al 7 d'agost, per participar amb els joves del Bisbat als actes de la Jornada Mundial de la Joventut de Lisboa. Els joves d'Urgell van participar en els actes preparatoris (pre-

gàries, catequesis, trobades festives), van visitar el Santuari de Fàtima, i els actes centrals de la JMJ a Lisboa.

La reunió també va servir per programar les activitats de la delegació previstes per al curs 2023-2024, especialment la coordinació dels consiliaris dels Grups d'Esplai i el grups TxT, i la presència a l'àmbit interdiocesà del SIJ.

Els membres de la delegació van acomiadar la Sra. M. Carme Girart, que el proper mes d'octubre iniciarà un nou treball a Lleida. I van agrair la cooperació amb les activitats de la delegació, que va brindar el Sr. Lluís Plana en tot allò que li sigui possible.

Celebració de Santa Clara al Sant Crist de Balaguer

Al Santuari del Sant Crist de Balaguer se celebrà la festa de Santa Clara d'Assís, l'11 d'agost, en un acte que comptà amb una nombrosa aflluència de fidels, així com amb la presència d'un bon grup de Germans Maristes del Monestir de les Avellanès i els terciaris franciscans.

Mn. Ignasi Navarri, Vicari general, presidí la solemne Missa de Santa Clara en representació de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives. Concelebraren el Rector de Balaguer, Mn. Jordi Profitós, el Capellà Custodi, Mn. Joan Pujol, Mn. Pau Vidal, Mn. Pere Cañada, Mn. Jerrick Banzuela, Mn. Anto-

ni Baldomà, Fra Agustí Boadas ofm, Fra Gerardo Sarapura ofm, P. Eduard Pini Sch.P i el seminarista Gilberto Bea.

En l'homilia es posà en valor la personalitat vigorosa de Santa Clara, el seu exemple per imitar en el Mirall, el Misteri de Crist en l'Encarnació, Vida pública i Pasqua. Mn. Navarri destacà, com a valor necessari en els temps que travessem, la capacitat de la santa d'amistat espiritual i d'acollida com ella feu amb Francesc d'Assís. Finalment, agrai al Senyor tenir la comunitat de Germanes Clarisses que, des de l'atalaia del Sant Crist, velen i oren per la ciutat de Balaguer i la diòcesi d'Urgell.

Acabada la celebració, les clarisses honraren la Mare Santa Clara amb una delicada coreografia.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

fícil i fosc de les dificultats» (21 d'abril).

«Descobrim que som fills de Déu quan descobrim que som germans, fills del mateix Pare. Per això és indispensable formar part d'una comunitat en camí. No podem anar sols cap al Senyor» (24 d'abril).

«Utilitzar les armes per a resoldre els conflictes és signe de feblesa i de fragilitat. Negociar, procedir a la mediació i iniciar la conciliació requereix valentia» (24 d'abril).

«La fe ha estat transmesa de generació en generació amb la vida, amb el testimoni de qui ha portat el foc de l'Evangelí, l'alegria de l'amor de Jesús que salva, l'esperança de la seva promesa. La fe creix amb el testimoni» (27 d'abril).

Festa de Sant Gil al Santuari de la Mare de Déu de Núria

Se celebren 100 anys de la primera pedra de la construcció de l'actual Santuari

L'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va presidir, el dia 1 de setembre, la festa de Sant Gil, patró dels pastors, que se celebra tradicionalment al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Núria, patrona principal del Bisbat d'Urgell, i que reuneix un bon nombre d'autoritats i fidels per tal de venerar la Mare de Déu i celebrar el tradicional dia dels pastors que honoren el seu sant protector Sant Gil. Enguany, amb un sentit especial, doncs se celebren 100 anys de la col·locació de la primera pedra de la construcció del Santuari.

La celebració eucarística al santuari-basilica fou presidida per Mons. Vives i l'acompanyava el Bisbe emèrit de Niça, Mons. André Marceau, que fou també Bisbe de Perpinyà-Elna, i que estava al santuari amb un grup de pelegrins francesos de la seva actual parròquia, Saillagossa, a la Cerdanya francesa. Van concelebrar diversos preveres d'Urgell i altres bisbats i van acollir els seminaristes. Els cants de la Missa foren solemnitats per la coral parroquial de Ribes de Freser. Els pastors de Vall de Núria i rodalies ocuparen els llocs centrals de la basilica en la seva festa.

Els actes es van iniciar amb la recepció d'autoritats a l'estació del cremallera de Ribes, vila on ja es van poder saludar Mons. Vives i les autoritats civils assistents.

A l'arribada a Núria es va visitar la nova exposició «1923: Josep Danés transforma Núria», que commemora aquests 100 anys de la col·locació de la primera pedra inaugural del complex del santuari-hotel, mostrant la rellevància espiritual, històrica i cultural d'aquest santuari únic.

La Missa solemne se celebrà amb presència de totes les autoritats i dels fidels assistents, que omplien el Santuari-Basilica de la Mare de Déu, presidida per Mons. Vives, que va subratllar en la seva homilia, el valor fortament simbòlic de la festa: quan comença un nou curs pastoral, educatiu i polític. Va demanar a la Mare de Déu de Núria i a Sant Gil que ajudessin el poble de Déu a començar de nou, recomençar, renèixer, ressuscitar, a la vida d'amor i de servei. Va destacar que Sant Gil era el patró dels pastors i va agrair la se-

va presència en la festa, emfatitzant que tots d'alguna manera som pastors dels qui tenim a la vora en el nostre petit ambient.

Mons. Vives recordà com enguany es complien els 100 anys de la col·locació de la primera pedra del complex que conforma el Santuari de Núria, en temps del bisbe Justí Guitart, i essent-ne l'arquitecte Josep Danés. Va recordar els 50 anys de la mort del compositor Pau Casals, un català universal pel valor de la llengua, la cultura i l'espiritualitat de Catalunya, de la pau universal i gran lluitador compromès per la democràcia i els drets humans, entre ells els de la nació catalana que ell tant estimà. I es compleixen també els 75 anys de la mort del gran lingüista Pompeu Fabra, autor de la Gramàtica i del Diccionari de la Llengua catalana.

Acabada la Missa va tenir lloc la processó amb la imatge de la Mare de Déu portada pels pastors fins a l'Ermita de Sant Gil, mentre es cantaven els goigs de Sant Gil i de la Mare de Déu de Núria.

L'Arquebisbe Joan-Enric va voler agrair a Mn. Ferran Solé, que durant els darrers anys ha vingut cada setmana a celebrar l'Eucaristia i el darrer any ha estat l'Administrador parroquial del santuari i de la Vall de Ribes, i va anunciar que nomenaria el P. Martín Nicolàs Hinojosa, sacerdot mexicà estudiant Bíblia a Barcelona, nou Administrador parroquial de les parròquies de la Vall de Núria, perquè juntament amb el Diaca Mn. Josep Montoya, seran els encarregats de la cura pastoral del santuari i de la Vall de Ribes.

La celebració va acabar amb el tradicional dinar de germanor amb els convidats.

DIA DEL MIGRANT

Caminem tots junts amb el do diví de la llibertat

Celebrem la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiats amb el lema que encapçala el Missatge del Papa Francesc per a aquesta jornada. És ben lluminós: «**Lliures d'escollir si migrar o quedar-se**». Enguany la data coincideix amb la festa de la Mare de Déu de la Mercè i el record per l'ordre dels mercedaris que abans i ara rescaten a homes i dones captius per retornar-los la llibertat, ara amb unes esclavituts més existencials com les drogodependències, la marginació social, la presó,... veiem que la paraula que dinamitza la tasca pels mercedaris i per l'Església en aquesta jornada dels migrants i refugiats és la llibertat.

La llibertat és un do que el Papa Francesc demana per a totes les persones del món. En el seu missatge apunta tot el que dificulta aquesta llibertat per quedar-se a la terra d'on és un, i que provoca haver que marxar, de migrar, de buscar refugi. Són les persecucions, les guerres, els fenòmens atmosfèrics i la misèria. El Papa Francesc no només les causes, sinó que també aporta les possibles solucions, tot demanant que els països sàpiguen cuidar, des d'una política basada en el bé comú, el respecte als drets humans fonamentals i el poder accedir al desenvolupament humà integral, i això per a tots els ciutadans, i així evitar l'exili i un viatge en condicions inhumanes a un lloc millor per viure, que de vegades no ho és gens ni mica, tot al contrari és un viatge de mort i d'esclavitud.

Estem vivint un moment sinodal a l'Església: és un moment de camí. Un camí en que hi cabem tots, més ben dit és per a tots, un camí que vol abraçar tots els països i els seus habitants, que voldria preservar la llibertat que tenim com a fills de Déu per ser companys de viatge, tots per igual, sense distincions i mirant amb més amor als més febles i oblidats. El Papa ens diu: «El camí sinodal que, com a Església, hem emprès, ens porta a veure en les persones més vulnerables, i entre elles molts migrants i refugiats, companys de viatge especials que hem d'estimar i cuidar com a germans i germanes. Només caminant junts podrem anar lluny i assolir la meta comuna del nostre viatge.»

Junts resem aquesta pregària, que trobem al final del missatge del Papa, perquè la pregària també ens ajuda i els pot ajudar a fer aquest camí cap a la llibertat:

«Oh Déu, Pare totpoderós, concediu-nos la gràcia de comprometre'ns activament en favor de la justícia, la solidaritat i la pau, perquè a tots els vostres fills se'ls assegurui la llibertat d'escollir si migrar o quedar-se. Concediu-nos el coratge de denunciar tots els horrors del nostre món, de lluitar contra tota injustícia que desfigura la bellesa de les vostres criatures i l'harmonia de la nostra casa comuna. Sosteniu-nos amb la força del vostre Esperit, perquè puguem manifestar la vostra tendresa a cada migrant que poseu en el nostre camí i difondre en els cors i en cada ambient la cultura de l'encontre i de la cura.»

Mn. Jaume Mayoral
Delegat de Càritas

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), religiós dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14.20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sants Cosme i Damià (anomenats els sants metges), germans bessons i màrtirs de Síria, patrons dels metges i farmacèutics.

27. □ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13 / Lc 9,1-6]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prevere a París, fundador dels Paüls (CM, 1625) i cofundador de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Naga-

saki (s. XVII). Lleida: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Divendres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dissabte [Za 2,5-9.14-15a / Sl: Jr 31 / Lc 9,43b-45]. Sant Jeroni,

prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliastes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o bé, més breu: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

Diumenge XXV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Els meus pensaments no són els vostres»

De vegades, sota capa de justícia, en realitat s'hi amaga l'enveja i la incapacitat d'acceptar la generositat quan afecta els altres. Ho veiem en la paràbola d'avui. *Un propietari surt de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya fent tractes per un jornal. Però surt també a mig matí, pels volts de migdia i a mitja tarda i fins i tot una hora abans de pondre's el sol. A l'hora de cobrar l'amo diu a l'encarregat: Comença pels que han vingut més tard i acaba pels primers. Ja sobta això. Però encara més quan vingueren els que feia una hora que treballaven i cobraren el jornal sencer. Això va suscitar en els primers treballadors l'esperança que cobrarien molt més, però van cobrar el mateix jornal. I llavors la protesta: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres. Però com diu l'amo: No hem fet tracte per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. L'amo no comet cap injustícia; simplement és molt generós amb els últims que no mereixerien tant. I això és el que no entenen els primers treballadors. Ens passa a nosaltres: creiem que tenim més drets que ningú; som de la primera hora i oblidem les paraules de Jesús: Tens enveja perquè jo soc generós? Déu no és injust mai però és molt generós amb aquells que no tindrien dret a esperar res. Tot és fruit de l'amor de Déu, igual per a tots, generós amb tothom. No són les nostres obres el que compta sinó l'amor total de Déu. No tenim mèrits davant Déu. Així es compleix el que diu la primera lectura: Els meus pensaments no són els vostres i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Pau a la segona lectura es planteja què és millor: morir i trobar-se amb Crist o continuar ajudant els cristians aquí a la terra. La seva única preocupació és Crist: Per a mi, viure és Crist i morir em seria un guany. Però no parla de recompenses, sinó de ser fidel a la seva missió i d'ajudar les comunitats cristianes amb total desinterès.*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

► Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just." I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: "Què feu aquí tot el dia desvagats?" Ells li contesten: "És que ningú no ens ha llogat!" Els diu: "Aneu també vosaltres a la meua vinya." Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: "Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers." Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: "Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor." Ell va respondre a un d'aquests: "Company, quin mal t'he fet? No hem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós?" Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca.

Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

► Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia.

Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: "Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido". Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?". Le respondieron: "Nadie nos ha contratado". Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña". Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros". Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado solo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno". Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quieran en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?" Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos.»